

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobkyně **H.M.**, bytem [REDACTED], zastoupené JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému **Generálnímu řediteli Vězeňské služby ČR**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2013, č. j. VS 11/003/006/2013-50/PRV/080,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Generálního ředitele Vězeňské služby ČR ze dne 15. 4. 2013, č. j. VS 11/003/006/2013-50/PRV/080, se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí služebního funkcionáře, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele věznice Vězeňské služby ČR, Stráž pod Ralskem ve věci služebního poměru ze dne 3. 1. 2013, č. j. VS 1/004/001/2013/PERS/201. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně od 4. 1. 2013 zproštěna výkonu služby podle § 40 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služební zákon“). Současně bylo konstatováno, že po dobu zproštění výkonu služby žalobkyni náleží služební příjem podle § 124 odst. 6 služebního zákona, tj. ve výši 50% služebního příjmu odpovídajícího průměrnému služebnímu příjmu. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že usnesením Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 2. 1. 2013, č. j. GI-TC-844-12/2012, bylo zahájeno trestní stíhání žalobkyně jako obviněné ze spáchání přečinu podvodu dle § 209 odst. 1 a 3 trestního zákoníku. Žalobkyně měla uvést Vězeňskou službu ČR v omyl a způsobit tak na jejím majetku větší škodu neoprávněným pobíráním služebního příjmu po dobu dočasné neschopnosti k výkonu služby v souvislosti s fingovaným služebním úrazem. Bylo konstatováno, že ponechání žalobkyně po dobu trestního stíhání ve výkonu služby by ohrožovalo důležitý zájem služby spočívající ve stěžování výkonu služby formou potencionálního pokračování pletich při jejím výkonu, v narušování kázně ostatních

příslušníků a v ohrožení důvěry občanů v bezpečnostní sbor. Ohrožení důležitého zájmu služby bylo shledáno i v narušení vztahu příslušník – vězeň, neboť ve věci musel být vyslechnut vězeň, který byl tvrzenému úrazovému ději přítomen, ale nezaregistroval ho, stejně jako ho nezaregistroval ani záznam z průmyslové kamery.

Proti prvostupňovému rozhodnutí služebního funkcionáře se žalobkyně odvolala. O podaném odvolání rozhodl žalovaný tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí ředitele věznice Stráž pod Ralskem potvrdil. Uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí je formulován v souladu s § 181 odst. 4 služebního zákona, neboť jak řešení otázky, která je předmětem rozhodování (zproštění výkonu služby), tak i ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto (§ 40 odst. 1 služebního zákona) je ve výroku rozhodnutí uvedeno. Pokud jde o ohrožení důležitého zájmu služby, žalovaný připustil, že některé formulace použité služebním funkcionářem v prvostupňovém rozhodnutí vyžadují jistou míru zobecnění a abstrakce, zejména pokud jde o potenciální pokračování pletich při výkonu služby. Žalovaný uvedl, že služební funkcionář vycházel z obecně známé skutečnosti, že pleticha je intrika, která v daném případě směřovala k neoprávněné získanému služebnímu příjmu, který je v případě služebního úrazu spojen s nárokem na plný služební příjem. Konstatoval, že ponechání žalobkyně ve výkonu služby poté, co vešlo ve známost, jakého jednání se dopustila, by ve svých důsledcích mohlo znamenat, že služební funkcionář je ochoten fingoanou nemocnost a neoprávněné pobírání služebního příjmu tolerovat. Nelze připustit, aby mezi občany vznikala dojem, že služební poměr může být důvodem k zakrývání a tolerování protiprávního jednání. Odsouzení také mohou mít problém s respektováním příslušníka vězeňské služby, o němž jim je známo, že sám je trestně stíhaný za úmyslný trestní čin. Důležitý zájem služby definovaný v § 201 odst. 1 služebního zákona jako zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru tak byl v kontextu jednání žalobkyně reálně ohrožen. K námitce, že před rozhodnutím o zproštění výkonu služby nebylo vedeno řízení ve věci služebního poměru, žalovaný uvedl, že doručení prvostupňového rozhodnutí žalobkyni byly přítomni npor. Ing. J.H., npor. T.P., Dis. a mjr. Mgr. T.H., z jejichž vyjádření vyplývá, že žalobkyně byla nejprve poučena podle § 174 služebního zákona a byla i poučena o právu zvolit si zmocněnce podle § 172 služebního zákona, teprve poté jí bylo doručeno napadené rozhodnutí. Zápis ani protokol však o této skutečnosti zpracován nebyl. V odvolacím řízení byla žalobkyni dána možnost, aby se k věci vyjádřila a uplatnila svá práva. Zmocněnce si žalobkyně zvolila. Žalovaný uzavřel, že nezjistil takové vady řízení, které by měly vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí.

V žalobě žalobkyně především namítá, že dle 181 odst. 4 zákona o služebním poměru musí výrok rozhodnutí obsahovat řešení otázky, která je předmětem rozhodování. Předmětem rozhodování v projednávané věci bylo zproštění žalobkyně výkonu služby. Nezbytnou podmínkou pro vydání takového rozhodnutí je jednak důvodné podezření, že příslušník spáchal trestní čin, kázeňský přestupek nebo jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu, a jednak skutečnost, že ponechání příslušníka ve výkonu služby by ohrožovalo důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování jeho jednání. Obě podmínky musí být splněny současně, jinak nelze rozhodnutí o zproštění výkonu služby vydat. Dle žalobkyně je proto nutné splnění obou podmínek uvést ve výroku rozhodnutí. Ve výroku prvoinstančního rozhodnutí však není výslovně uvedeno, z jakého důvodu byla žalobkyně výkonu služby zproštěna. Žalobkyně dále zdůrazňuje, že dosud nebyla uznána vinnou z žádné pletichy či intriky, a žalovaný proto nemůže při respektování presumpce neviny tvrdit,

že neoprávněně získala služební příjem. Odůvodnění žalovaného, pokud jde o ohrožení důležitého zájmu služby, považuje žalobkyně za vykonstruované a spekulativní. Žalobkyně také trvá na tom, že v řízení o zproštění výkonu služby nemohla uplatnit svá procesní práva zakotvená v § 172 a 174 zákona o služebním poměru, neboť mezi poučením o jejích procesních právech a předáním rozhodnutí o zproštění výkonu služby uplynulo jen několik minut.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě setrval na důvodech svého rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.

V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně zopakovala důvody pro podání žaloby a zdůraznila, že před vydáním rozhodnutí o zproštění výkonu služby nebylo vedeno řízení ve věcech služebního poměru.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, dle které výrok prvostupňového rozhodnutí o zproštění výkonu služby musí obsahovat důvod, pro nějž byla žalobkyně výkonu služby zproštěna. Dle § 181 odst. 4 služebního zákona *obsahuje výrok rozhodnutí řešení otázky, která je předmětem rozhodování, ustanovení právního nebo služebního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. V případě, že je účastníku ukládána povinnost k plnění, obsahuje rovněž lhůtu pro její splnění.* Stejně jako žalovaný je i krajský soud přesvědčen, že výrok prvostupňového rozhodnutí tomuto zákonnému požadavku odpovídá, neboť jasně stanoví, že bylo rozhodováno o zproštění výkonu služby dle § 40 odst. 1 služebního zákona. Předmět rozhodování i ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uveden. Co konkrétně bylo důvodem pro zproštění výkonu služby a v čem je spatřováno ohrožení důležitého zájmu služby, pokud by žalobkyně byla ve službě ponechána, je pak popsáno v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

Jakkoliv je konkrétní formulace použita v prvostupňovém rozhodnutí při popsání skutečností, ve kterých je spatřováno ohrožení důležitého zájmu služby, jazykově neobratná, je dle krajského soudu názor služebního funkcionáře na věc zřejmý, stejně jako názor žalovaného vyjádřený v napadeném rozhodnutí. Smyslem zproštění výkonu služby je zamezit příslušníkovi vězeňské služby v případech, kdy je dána pochybnost o jeho způsobilosti k výkonu služby, zejména z důvodu nedostatku morálních vlastností potřebných k výkonu služby. Jinak řečeno služební funkcionář má pochybnost, zda příslušník splňuje podmínku bezúhonnosti. Bezúhonnost je sice podmínkou přijetí do služebního poměru, ale je nepochybné, že tuto podmínku musí příslušník splňovat po celou dobu trvání služebního poměru. Dle § 40 odst. 1 služebního zákona *musí být příslušník zproštěn výkonu služby na dobu, po kterou je důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu, kázeňského přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu, jestliže by jeho ponechání ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování*

jeho jednání. Z tohoto ustanovení je zřejmé, že ke zproštění výkonu služby stačí důvodné podezření ze spáchání trestného činu. Žalobkyně se proto jen stěží může dovolávat presumpce nevin. Zproštění výkonu služby má charakter překážky ve službě na straně vězeňské služby. Proto zákon garantuje příslušníkovi zproštěnému výkonu služby nárok na služební příjem, byť v krácené podobě. Po dobu zproštění výkonu služby náleží žalobkyni 50% služebního příjmu. Jestliže se v trestním řízení vina příslušníka neprokáže, doplatí se mu dle § 124 odst. 6 služebního zákona část služebního příjmu, o niž mu byl služební příjem zkrácen. Zákonná úprava tak dostatečně reflektuje to, že se v následném řízení vina příslušníka prokázat nemusí. V projednávaném případě zahájila Generální inspekce bezpečnostních sborů trestní stíhání žalobkyně jako obviněné ze spáchání přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, čímž jednoznačně vyvstává pochybnost o její způsobilosti k výkonu služby, zejména pokud jde o její morální vlastnosti. Tato skutečnost přirozeně může ztěžovat výkon služby. Lze souhlasit s žalovaným, že odsouzení mohou mít problém respektovat příslušníka vězeňské služby, o němž vědí, že je trestně stíhán za úmyslný trestný čin. Stejně tak si lze představit, že ponechání žalobkyně ve službě by mohlo ohrožovat důvěru občanů ve vězeňskou službu jako bezpečnostní sbor.

Žalobkyni nelze přisvědčit ani v tom, že ve věci nebylo vedeno řízení ve věcech služebního poměru. Dle § 178 odst. 2 písm. b) služebního zákona *je řízení zahájeno dnem, kdy služební funkcionář učiní první úkon vůči účastníku, jestliže se zahajuje řízení z podnětu bezpečnostního sboru.* Z díky tohoto ustanovení tedy vyplývá, že není vyloučeno, aby došlo k zahájení řízení ústně. Správní spis by však měl obsahovat protokol, ze kterého bude zřejmé, že účastníku řízení bylo před vydáním rozhodnutí umožněno uplatnit procesní práva zakotvená v § 172 a 174 služebního zákona. Takový protokol v projednávaném případě sepsán nebyl a ze správního spisu tak není zjiitelné, zda žalobkyně tuto možnost dostala. Žalobkyně v žalobě tvrdí, že neměla možnost se k věci vyjádřit, neboť mezi poučením a předáním prvostupňového rozhodnutí uplynulo jen několik minut. Následně sepsaná služební vyjádření osob, které byly přítomny doručení prvostupňového rozhodnutí žalobkyni, pochybnosti ohledně toho, zda žalobkyně měla dostatečný prostor pro uplatnění svých procesních práv, nerozptylují. Řízení před prvostupňovým správním orgánem tak bylo zatíženo procesní vadou. Důvodnost žaloby však může mít za následek pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V daném případě bylo zjištěné procesní pochybení napraveno v odvolacím řízení, v jehož průběhu byla žalobkyně zastupována zmocněncem a mezi stranami není sporu o tom, že měla možnost všechna svá procesní práva uplatnit. Ze správního spisu vyplývá, že se žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce s podklady rozhodnutí seznámila a k věci podala vyjádření, ve kterém však žádné nové skutečnosti neuvedla. Žalobkyně pouze konstatovala, že nebyla před vydáním prvostupňového rozhodnutí seznámena s tím, jaké důvody vedou služebního funkcionáře k názoru, že její ponechání ve službě není možné. Krajský soud tak dospěl k závěru, že procesní pochybení, k němuž došlo před správním orgánem prvního stupně, nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalobkyně v zákonné lhůtě nevyjádřila s takovým postupem nesouhlas.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 19. května 2014

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu